

Fotograf.

Spisal Kompoljski.

Lepa sobota popoldne je prišel v naš mali trg poseben človek. Prinesel ni s seboj nič drugega kot nekaj malemu ročnemu kovčku podobnega. Zavito pa je bilo skrbno v platno ali usnje. Nastanil se je „Pod lipo“ v gostilni sredi trga. Zunaj pri hišnih vratih je pa razobesil več fotografij in precejšen list, na katerem je bilo zapisano, da bode jutri fotografiral „Pod lipo“.

Seveda se je poleg slik zbrala takoj kopica otrok, ki morajo biti pri vsakem bolj ali manj važnem dogodku. Nekaj časa so opazovali slike, potem pa zapazili ptujca, ki je hodil okrog hiše ter iskal pripravnega prostora. Precej časa je stopical tako okrog. Slednjič se je le ustavil sredi dvorišča v senci. Na zid je obesil veliko platno. Na njem je bilo naslikanih par cvetličnih grmičkov v dokaj živih barvah. Nad grmičkom je bilo pa nekaj nebu podobnega s par nejasnimi oblaki.

Pri vsem tem delu so ga opazovali otroci, katerih se je nabrala dosti velika gruča. Ko je slikar to dovršil in odšel zopet v sobo, so otroci še nekaj časa postali. Potem pa so se hitro razkropili ter nesli veselo novico vsak na svoj dom. — Marsikaka deklica in marsikak paglavček ni mogel tisti večer mirno zaspati in je na tihem upal, da bode jutri naslikan s svojimi bratci in sestricami, četudi še niso hoteli nocoj privoliti starši.

Tudi doktorjev Ciril je zvedel še tisto popoldne to novico od sosedovega Janka. Še gorko je nesel svojemu triletnemu bratcu Metodu. Ta se je ravno igral na vrtu z Nerom, velikim črnim in belim psom klapastih ušes. Metal mu je kamene, in prepeličar je dirjal za njimi, jih lovil ter prinašal v gobcu. Metod mu jih je jemal in jih izkušal vreči še dalje. Bog zna, kolikokrat se je že to ponovilo. Neru je bilo vroče, da je molil dolgi jezik iz gobca. Zato je bil najbrže prav zadovoljen, da je prenehala zanj utrudljiva igra. —

Ciril in Metod gresta materi sporočit Jankovo novico. Seveda ju je moral spremljati tudi Nero, ker so bili vedno vsi trije skupaj. V sobi sta se oba sinka oklenila materinega krila ter prosila, da bi se jutri fotografirala.

„Če atek dovoli“, se je glasil odgovor.

Gospod doktor se je bil že opoldne odpeljal k oddaljenemu bolniku, zato ga ni bilo doma. Vrniti se je moral vsak čas. Najtežje sta ga seveda pričakovala Ciril in Metod. Ciril, ki je že poznal na uro, se je vsakih pet minut ozrl na njo. A danes sta se kazalca premikala tako počasi kakor menda še nikdar. — Metod pa se je spravil k oknu ter gledal venomer po cesti, odkoder je moral priti atek.

Končno sta ga vendar dočakala. Očetu se je videlo, da ni slabe volje. Zato sta mu še s tem večjim veseljem tekla nasproti. Že pred hišo sta ga prestregla.

„Atek, slikar je tu“, kriči Metod.

„Kakšen slikar?“

„Tisti hitri, s škatljo in rjuho“, pojasnjuje Ciril.

Pričela sta očeta nadlegovati s prošnjo. Izprva nalašč ni hotel tako privoliti; končno je pa le. Dečka sta, od veselja poskočila v sobi. Nero, ki je ves čas gledal od strani, kakor da bi vedel, o čem se pogovarjajo, je tudi veselo poskočil za Metodom.

„Atek, moj Nelo tudi!“ poizveduje Metod.

„Kajpada; vsi trije skupaj. Le na vrt pojdite in se igrajte.“

Odideta z Nerom na vrt. A danes se niso igrali. Dečka sta preveč mislila na jutrišnji dan. Za čebelnjakom na vrtu so imeli doktorjevi priprosto klop. Tu so včasih sedeli proti večeru vsi ter opazovali, kako težkoobložene so letale pridne živalce domov. Navadno sta se pa ondi igrala le Ciril in Metod z Nerom.

Za čebelnjak sta torej šla ter se na klopi pogovarjala, kako da se jutri oblečeta in kako se bosta držala pri fotografiranju. Ciril je že videl, kako se to dela, zato je razložil mlajšemu bratcu, kakor je vedel in znal. Tudi Nero je moral naposled na klop, „da se privadi“, kakor je rekel Ciril. Metod kot najmanjši je bil seveda v sredi. Na desni Ciril na levi pa Nero.

Ko se je ta trojica naravnavala na klopi in se pregovarjala, takrat sta pa prišla atek in mama tiho k čebelnjaku. Ondi sta postala, gledala vse tri prijatelje na klopi ter slišala Cirila, kako je zapovedoval to in ono. Videla sta, kako lepo bi bilo, če bi bili vsi trije naslikani, sedeči na tej klopi. Tako bi imela sinka hkrati najlepši spomin tudi na prostor, na katerem sta preživela toliko srečnih uric vesele mladosti.

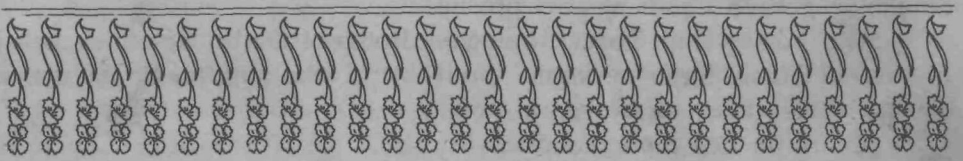
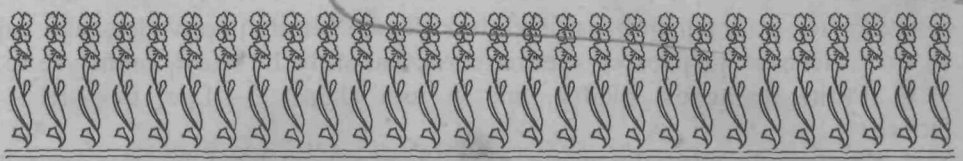
* * *

Drugi dan je res prišel ptuji mož s sivo brado k doktorjevim ter je prinesel s seboj tisto škatljo. Atek ga je peljal na vrt k čebelnjaku, da si ogleda in pripravi prostor; mama pa je Metoda oblačila v delavniško obleko, kakor se je navadno igral z Nerom. Ciril se je bil že sam opravil. — Nič kaj posebno nista bila zadovoljna z delavniško obleko. Včeraj sta se bila dogovorila, da se napravita v najlepšo obleko, sedaj pa morata obleči vsakdanjo in še celo predpasnika. Kakšna slika bode to!

Šli so na vrt. Klop je bila že pripravljena. Vinska trta je izgubila nekaj mladik nad klopjo, katere so pa sedaj venele pred klopjo. Fotograf je že postavil tisti zabojček na tri visoke noge, stopil nekaj korakov od klopi ter vse pokrnil s črnim zavojem.

Dečka sta sedla na klop, in na atekovo povelje je skočil tudi Nero poleg Metoda. Fotograf je večkrat skril glavo pod tisti robec ter nekoliko premaknil stojalo ali pa popravil dečka. Cirilu je prekrizal noge, zavihal mu

Handwritten signature: J. Moore

Handwritten signature: J. Moore

rokavčke ter popravil bolj nazaj klobuk. Tudi Metodu je povedal, kako naj se drži. Nero se je pa tako modro držal, kakor bi bil vedel, čemu vse to.

„Pazite, naravnost gledita, mir in usta skupaj! — Ena, dve tri! — Dobro!“

Končano je bilo tako naglo, da še sami niso vedeli, kdaj. Kar pritisnil je mož za neko „hruško“, nekaj je zaropotalo, pa je bilo.

Slik ni napravil ptuji mož takoj, ampak jih je še-le za kakih deset dni poslal po pošti. Najbolj sta jih nestrpno čakala seveda Ciril in Metod. — Slednjič so le prišle. Kako sta bila iznenadena, ko sta se zagledala na sliki z Nerom. Rada sta jo pokazala vsakomur. Meni pa sta eno dala za spomin.

Gosli.

Črtica. Spisal Ivo Blažič.

He, da ste ga videli! Okrogla, rdeča ličeca so bila vedno rajskovesela, oči so gledale zadovoljno v svet. Bil je vesele narave Strgarjev Tonček. Toda, kaj hočete, ubog je bil njegov oče, uboga tudi mati, ubog je bil tudi on. Kaj mu je pomagala umna glava; kopati bo moral kot oče, težko si bo moral služiti svoj kruhek. To je zapisano siromaku menda že ob rojstvu na čelu.

Tonček je ljubil godbo. Z vso vnemo je poslušal v cerkvi orglje. Kako mogočno, veličastno je donel njih glas po božji hiši! Kaj rad je prisluškoval mehkim, nežnim zvokom klavirja v šoli. Kako vzvišen se mu je dozdeval gospod učitelj, ki je sedel za glasbenim orodjem in hitro prebiral tipke.

Le še nekje more slišati tako lepe glasove. Tam v gozdu, kjer se zlivajo vsi glasovi gozdnih pevcev, ki lahko udarjajo na strune, v eno lepo pesem, ki je tako popolna, čista, sveža, kakor je mladi gozd in svet pomladni.

Nekoč je iztaknil med staro šaro v podstrešju slabe gosli, že vse oglodane od osti časa. Strune so že davno izginile z njih. Tedaj je bila edina želja našega Tončka, da pride do strun. Ali misel: kakó — ta ga je mučila, da mu je smehljajoče lice ostalo nekaj dni otožno.

Na karkoli se je spomnil, vse je ovrgel. Prosil gospoda učitelja, se ne spodobi. Hud bi bil morda nanj, ker je strog. Ali kje naj jih dobi?

Aha, jih že dobil. Že ve, kakó.

Tonček je imel bogatega botra, ki je večkrat šel v mesto. Boter Smolnikar gotovo ugotovi njegovi prošnji.

Malo boječe stopi Tonček predenj. „Botrček! Do-bri bo-otrček, nekaj bi vas rad prosil. Strun mi kupite, botrček!“ Težko mu je šlo iz ust, a Tonček je že vedel, da beseda ni konj.

„Čemu jih boš rabil, Tonček?“